

fieri potest, *actu* conferatur, tum ut ille cui confertur eiusdem possessionem capiat, eaque fruatur. At vero ad haec omnino requiritur ipsius beneficii vacatio, quae multiplici modo potest contingere. Hinc de beneficiorum ecclesiastico-rum *collatione, possessione, dimissione*, dicendum est.

Unum forte explicatione aliqua indiget, quonam scilicet pacto beneficium, non quomodocumque, sed *adaequate constitutum* dici debeat. Ad hoc animadvertisatur *beneficia inter res ecclesiasticas* numerari, quae ex dictis ad potestatem legiferam ceu *media obligatorio modo proposita, ad plenam finis assecutionem* referuntur. Iamvero beneficium tale non est *in actu primo*, sed *in actu secundo*, quatenus scilicet, *ad fidelium sanctificationem*, officium illud spirituale exercetur. Ad hoc autem profecto opus est, ut canonice sit erectum, ut ea habeat quae ad eius essentiam pertinent, ut aliquis ad illud exercendum canonice instituatur ac possessionem officii et praebendae capiat. Insuper ut conditio, beneficium vacare postulatur. Si unum ex his desit, beneficium *adaequate constitutum* dici non potest.

Hinc patet nexus logicus idearum, quem in hac sectione persequimur.

§. I. *De beneficiorum collatione.*

463. *Collatio*, ut alias dictum est (310), duplice accipitur. *Latius* enim quamcumque significat beneficii concessionem, sive liberam h. e. ex collatoris voluntate, sive *necessariam* ex. gr. ex electione rite peracta, presentatione, concursu etc.; *pressius* vero, concessionem designat beneficii sola libera collatoris voluntate factam. Unde beneficia sunt *liberae collationis*, vel *non*. Pressiorem significationem spectavimus, collationem liberam alios inter modos recensentes quibus acquiritur ecclesiastica iurisdictio (310–315) prout ab electione, presentatione, postulatione discriminatur. Hic eam latius consideramus, prout necessarium elementum est ad beneficii ecclesiastici constitutionem. Plura tamen nexu doctrinae, in alia tractatione, de hac etiam acceptione attingere opus fuit (313. 314).

464. *Collatio*, seu *institutio canonica* necessaria est ad validam beneficii possessionem. Hinc cap. 1. de *Regulis iuris in sexto* dicitur: *beneficium ecclesiasticum non potest licite sine institutione canonica obtineri*. Ubi nomine *institutionis canonicae* intelligitur collatio generatim accepta, scilicet sive *libera* sive *necessaria*. Absque institutione canonica qui sese ingerit in beneficium, *intrusus* dicitur, atque omni iure privatur ipso facto, et gravissimis lege statutis poenis multatur. De institutionibus est titulus in *decretalibus* (III. 7), ad quem legi possunt doctores, iis simul adscitis quae habent ad titulum de *Praebendis* et *Dignitatibus* (III. 5), ubi de beneficiorum collatione disserunt.

Ad rem nostram aliqua ex iis potiora decerpere sat est.

a) *Institutio triplex* (1) *specie* distinguitur:

collativa, quae confert *titulum* in beneficio: et est vel *libera* qua *omne ius oritur ad rem et in re*, uti accidit in beneficiis *liberae collationis* ubi *omnia ex ea habentur*; vel *necessaria*, ut in *praesentatione*; quae iam dedit *ius ad rem*:

auctorizabilis, qua clericio, qui iam rite est ad curam animarum promotus, eadem committitur per sacramentorum administrationem exercenda:

corporalis seu *realis*, quae etiam dicitur *investitura*, per quam clericio, postquam is *titulum* seu *ius in re* legitime iam consecutus est, tribuitur ius apprehendendi possessionem corporalem et actualem beneficii (2). Haec ultima idem est ac *immissio in possessionem*, adeoque coniungi potest cum iis quae paragrapho in sequenti de possessione dicturi sumus.

b) Cum collatio beneficii sit facienda *idoneo*, hinc qui eius incapaces existunt, sive ob irregularitatem ad ordines assequendos, sive ob peculiarem inhabilitatem, ab ea arcuntur. Haec autem inhabilitas, quae analogice *irregularitas*

(1) *Glossa ad Cap. Beneficium 1 de Regg. Iul. in 6. v. dicendum.* Reiffenstuel ad tit. de *Instit.* (III. 7.), n. 5. et in *comm.* ad primam ex *RR. I. in 6.* Gonzalez Tellez ad cap. *Cum satis de Off. Archid. n. 3.*

(2) Schmalzgrueber h. t. prooem. Fagnan. in cap. *Cum Ecclesia de caus. posses. et prop. n. 28.*

ad beneficia etiam dicitur, multiplici ex capite oritur; scilicet: ex defectu aetatis requisitae, ex defectu ecclesiastici caelibatus, clerici enim coniugati beneficia habere nequeunt, quin imo ob initum coniugium ea amittunt ipso iure, ex defectu ordinis, qui ex alias dictis quandoque requiritur, praeter primam tonsuram quae semper postulatur, ex defectu scientiae ad rite officium adimplendum necessariae, ex censuris quibus aliquis sit irretitus, ex notoria vitae improbitate (1). Item ex peculiari ecclesiastica lege, ut quaecumque hereditariae successionis species in beneficiis excludatur, filius quamvis legitimus non potest beneficium a patre possessum immediate excipere (2). Insuper severiori adhuc lege, qui non ex legitimo thoro nati sunt, nequeunt in eadem ecclesia, in qua eorum patres beneficium habuerunt, non modo idem, sed aliud quodcumque beneficium possidere; idque ut paternae incontinentiae, ut ait concilium tridentinum, memoria longissime arceatur (3).

c) Quod vero spectat ad ius conferendi beneficia, siquidem collatio libera omnino sit, de eo iam dictum est, ubi de collatione in priori libro sermo fuit; prout vero est necessaria ex presentatione facta a patrono, vel electione rite peracta etc., de ea quoque suis locis actum est. Restat igitur ut aliquid breviter attingamus de proprie dicta institutione canonica.

d) In institutione *collativa*, cum per eam conferatur titulus beneficii, primum est ab eo dari oportere institutionem a quo beneficium confertur, quando collatio est omnino libera. Quando vero est necessaria, tunc iure communi, praeter Summum Pontificem, ut par est, ad episcopum pertinet, et Sede vacante ad capitulum, scilicet in praesenti disciplina, ad vicarium capitularem. Recensetur enim inter ea quae pertinent ad *iustitiam* non ad *gratiam*, seu quod idem est, ad rectam dioeceseos administrationem, ad quam capitulum, sede vacante, iurisdictione necessaria frui debet.

(1) Cap. *Infamibus de RR. I.*

(2) Cap. 13 de *Fil. praesb.*

(3) Conc. Trid. Sess. XXV. c. 15. *de Ref.*

Iure tamen speciali competere potest ius instituendi in beneficium etiam praelatis inferioribus; quin et privilegio apostolico ipsis abbatissimis; quia simpliciter agitur de iurisdictione fori externi, quae potest etiam laico apostolico tamen privilegio conferri. Item institutio dari debet intra tempus requisitum a lege, servato etiam modo ibidem praescripto.

e) Institutio *auctorizabilis*, iure communi pertinet ad episcopum; quamvis institutio collativa ad alium pertineat. Sic in parochia plene incorporata monasterio, collatio tituli fit a praelato regulari, imo proprio loquendo verus parochus est ipse praelatus. Vicarius tamen ab eo constitutus debet ab episcopo approbari, praemesso regulariter examine de idoneitate.

f) Denique huc revocandae sunt leges quae ad collationem pertinent, sive quoad rationem actus, sive quoad rationem modi, de quibus vide quae alibi diximus (313).

§. II. *De beneficii ecclesiastici possessione.*

465. Ad beneficium ecclesiasticum adaequate constituendum, praeter *collationem canonicam* requiritur eiusdem *possessio*. Possessio autem dicitur, *beneficii detentio cum affectu exercendi illius officium, tenendique proprio nomine bona*. Dicitur autem *detentio cum affectu* exercendi illius officium etc. ut distinguatur a materiali detentione rei alicuius, quae etiam sine iudicio, ut in amente, ac voluntate illam sibi vindicandi adesse potest.

466. Cum in beneficio duplex habeatur elementum, *officium* scilicet ecclesiasticum, et *praebenda* proprie dicta, quorum primum res est spiritualis, alterum vero res est per se temporalis, quae ex coniunctione cum spirituali eius induit rationem; hinc officium habetur tamquam *principale*, praebenda vero tamquam *accessorium*, quod proinde naturalm principalis sequitur. Ex hoc profluit:

I. haberri possessionem beneficii, statim ac legitimo modo quis possessionem officii apprehendit:

II. hanc autem officii possessionem capi quibusdam rebus vel actibus, qui illud representant: sic ex. gr. canonicis in officii possessionem immittuntur per occupationem loci iis designati in choro; episcopi per solemnem ingressum in suam ecclesiam cathedralem, et sessionem in cathedra episcopali; parochi per ingressum in suam parochiam ecclesiam, aliisque ritibus lege vel consuetudine determinatis:

III. vere beneficium ab eo possideri, qui legitime officium exercet, etiamsi praebenda eidem adnexa contra ius expoliatur:

IV. adepta officii possessione, acquiri etiam possessionem praebendae adnexae. Quae omnia ex ratione consequuntur accessorii, quam habet praebenda ad officium ecclesiasticum cui adnectitur.

467. Possessio beneficii dari debet vel ab ipso collatore, vel ab eius delegato. Insuper instrumentum authenticum confici debet datae possessionis; nec per se, qui in possessionem immittit beneficiatum, iudicium ferre debet, utrum dignus sit nec ne; nisi forte hoc sit peculiari ratione iunctum delegato, antequam aliquem in possessionem immittat.

468. Maxime vero attendendi sunt possessionis effectus: hi autem potissimum recensentur:

a) per possessionem beneficiatus fructus potest percipere beneficii, et actus exercere iurisdictionis eidem adnexae, si forte cum beneficio ea coniungatur; adeo ut solum in quibusdam casibus exceptis, actus aliquos ponere possit iurisdictionis, ante captam beneficii possessionem.

b) Item ex possessione sequitur, in dubio utra ex duabus collationibus prior sit tempore, illam praferri quae iam est cum possessione coniuncta; hinc effatum illud: *melior est conditio possidentis.*

c) Generatim vero ex possessione consequitur,

aa) in beneficiis liberae collationis, possessionem datam a collatore, aequivalere collationi;

bb) possessorem beneficii *regulariter* liberum esse ab onere probandi;

cc) in pari causa meliorem esse, ut dictum est, conditionem possidentis;

dd) possessionem cum titulo iusto et bona fide, ius triduere percipiendi fructus beneficii.

d) Nominatim vero ad possessionem pertinent regulae cancellariae apostolicae *de annali et triennali possessione.*

Harum usus potissimum est in controversiis, quae oriuntur circa beneficia, illudque tamquam finem sibi praestitunt, ut beneficii possessorem in pacifica conditione constituent.

Sane, ex speciali regula *annalis possessionis*, quae est XXXV inter regulas cancellariae possessor non potest turbari a possessione, nisi instituto *petitorio iudicio*. Ex regula vero XXXVI item cancellariae apostolicae *circa triennalem possessionem*, ita statuitur:

“Item statuit ordinavit idem Dominus Noster, quod si quis quaecumque beneficia ecclesiastica, qualiacumque sint, absque simoniaco ingressu ex quovis titulo Apostolica vel ordinaria collatione, aut electione et electionis huiusmodi confirmatione, seu presentatione et institutione illorum ad quos beneficiorum huiusmodi collatio, provisio, electio, et praesentatio, seu quaevis alia dispositio pertinet, per triennium pacifice possederit; (dummodo in beneficiis huiusmodi, si dispositioni Apostolicae ex reservatione generali in corpore iuris clausa reservata fuerint, se non intruserit), super iisdem beneficis taliter possessis molestari nequeat, nec non impetrations quaslibet de beneficiis ipsis sic possessis factas, irritas et inanes censerit debere decrevit, antiquas lites super illis motas penitus extinguendo.”

Haec regula ostendit quid excipiatur ab effectu triennalis possessionis, scilicet ingressus *simoniacus*, et *intrusio* in beneficium Papae reservatum. Item ex ea colligitur quid requiratur, ceu conditio necessaria ut possit vim suam exercere, nempe ut possessio sit omnino pacifica, hoc est neque iudicialiter affecta *vitio litigiosi*, neque etiam *extraiudicialeiter* quomodo cumque perturbata. Denique patet quid ex triennali possessione sequatur, scilicet beneficiarium tutum

omnino esse, tum in foro conscientiae, tum in foro externo in sua possessione, quamvis collatio irrita fuerit; nisi agatur de duplici casu excepto, et ipse careat necessariis requisitis. (1) Ex quo liquet naturam huius regulae eam esse, tum lites circa beneficia quoad fieri potest excludere, tum ipsos beneficiarios tutos reddere, praescriptionis legitimae virtute; siquidem regula de triennali possessione modus quidam est legitimae praescriptionis (2). Triennalis possessio satis probatur, si ostendatur aliquem initio triennii et in fine possedit. Possessio enim perseverasse praesumitur.

469. Illud etiam animadvertisendum est, ad plenam beneficii possessionem, a quibusdam beneficiatis, statuta lege postulari etiam fidei professionem; quae proinde ab iis emitti debet, saltem intra duos menses ab adepta possessione, ne fructibus iam perceptis priventur, et in posterum eos nequeant percipere. Ad professionem fidei ex lege tridentina tenentur omnes provisi de beneficio cui adnexa est cura animarum, vel de canonicatu, aut dignitate in ecclesia cathedrali. Potest tamen ex aliqua peculiari lege vel consuetudine in aliis beneficiis postulari (3).

§. III. *De beneficiorum dimissione.*

470. Generalis ac necessaria conditio ut beneficium ecclesiasticum conferri possit, et consequenter ab eo cui conferetur possideri, est illius *vacatio*. Hinc cum legibus quae ad collationem et possessionem pertinent, merito coniunguntur leges quae spectant ad beneficiorum dimissionem. Hac enim fit, ut beneficia vacent atque aliis conferri possint. Quamvis autem et de hac aliquid dictum iam fuerit, eo quod ad acquirendam ecclesiasticam iurisdictionem referatur; hic tamen modo magis determinato ea proponenda sunt, quae ad beneficiorum dimissionem ac permutationem spectant.

(1) Confer Riganti *Comm. ad h. r.*

(2) Ib. nn. 1-4.

(3) Conc. Trid. Sess. XXIV. c. 12. *de Ref.*; Cf. Pii IV Const. *In iunctum* 13 Nov. 1564.

471. Dimissio beneficii, prout hic consideratur, definitur: *proprii iuris voluntaria abdicatio, certis ex causis facta, superioris auctoritate*. In qua definitione ea continentur, quae leges ecclesiasticae praescribunt circa beneficiorum voluntariam dimissionem. De hac agitur in decretalibus in titulo *de Renunciatione* (I. 9), ad quem conferendi Doctores.

Cum dimissio voluntaria dicatur, liquet eam differre, sive a dimissione ex superioris praeccepto, ut in translatione; sive a dimissione tamquam poena ob culpam, prout accidit in depositione; sive a dimissione ob aliquam inhabilitatem, qua quis a iure cogitur beneficium relinquere.

Dimissio beneficii voluntaria, potest esse vel *expressa* vel *tacita*. Expressa dicitur, si verbis vel scriptis iuxta formam a iure praescriptam emittitur. Tacita vero, cum aliquis actus ponitur, qui vel natura sua, vel ex interpretatione iuris, adnexam habet dimissionem beneficii.

Expressa porro est vel *pura* vel *conditionata*, prout beneficium dimittens, nullo prorsus onere aut conditione adiecta (ex. gr. reservatione pensionis), illud dimittit; vel conditionem aliquam adiicit in ipsa dimissione.

Dimissio beneficii fieri potest, tum ab ipso beneficiario *per se*, tum *per eius procuratorem* specialiter et authenticis deputatum. Resignatio tamen beneficiorum obnoxia est quibusdam conditionibus servandis. Eae autem sunt vel *communes* vel *propriae*.

a) Communes conditions hae recensentur: primo, ut sit *libera*; secundo, ut *fiat ex iusta causa*; tertio, ut *fiat coram episcopo, a quo intra mensem debet acceptari vel reiici*.

Porro ad iustas causas renunciationis voluntariae quod attinet, potissimae recensentur ab Innocentio III. (*cap. Nisi 10, de Renunciat.*) in sua decretali ad archiepiscopum calaritanum; scilicet *conscientia criminis, debilitas corporis, defectus scientiae, malitia plebis, grave scandalum, irregularitas* quam aliquis incurrit. Quae causae his versiculis a *Glossa* exhibentur:

*Debilis, ignarus, male conscientius, irregularis,
Quem mala plebs odit, dans scandala, cedere possit.
Sanguineti, Ius Eccl.*

Huc etiam refertur S. Pii V. Const. Quanta 1. Aprilis 1568, cuius haec sunt verba: “*Episcopi . . . eorum dum taxat resignationes admittere possint, qui aut senio confessi, aut valetudinarii, aut corpore impediti vel vitiati, aut criminis obnoxii, censurisque ecclesiasticis irretiti, aut nequeunt aut non debent ecclesiae vel beneficio inserire.*”

b) Propriae vero conditiones hae numerantur: *primo*: resignatio conditionata non potest fieri nisi auctoritate Pontificis; *secundo*: vetitus omnino est regressus in beneficio, quo scilicet quis ius sibi reservat iterum beneficium ingredi ex pacto renunciationi adiecto: *tertio*: item vetita est extincio pensionis. De qua re legenda Benedicti XIV. Constitution, quae incipit *In sublimi* 29 Aug. 1741. (Bull. Ben. XIV. ed. Venet. 1778. vol. I. pag. 32).

c) Si vero renunciatio fiat in favorem tertii, requiritur *primo*: ut beneficium non sit litigiosum; *secundo*: ut non sit reservatum; *tertio*: ut non sit unitum alteri beneficio; *quarto*: ut non sit vacans ipso iure; *quinto*: ut non sit patronatum vel electivum.

472. Insuper ut amoveatur quaecumque suspicio, vel ob simoniae labem, vel ob affectum sanguinis vel amicitiae, resignationes in favorem tertii fieri debent auctoritate pontificis. Ad arcendam vero speciem hereditariae successionis pertinet regula XIX cancellariae apostolicae, quae dicitur *de Viginti*.

Hac regula statuitur, nullam esse resignationem in favorem tertii, sed beneficium *per obitum* vacare, si resignantis mors (1) ante diem vigesimum a facta resignatione contingat, sive ille iam aegrotus, sive etiam omnino valens (iuxta receptam interpretationem ac praxim), beneficium resignaverit (2).

473. Denique, beneficium etiam *permutatione* dimitti potest; quod fit cum quis beneficium quod obtinet, ea con-

(1) Minus necessaria videtur quaestio utrum de morte *naturati* an etiam de *civili* regula sit intelligenda. Nam eius scopus est arcere speciem successionis haereditariae.

(2) Cf. Riganti in *Comm. ad h. r. nn. 36. 37.*

ditione dimittit ut alterum simile vel dissimile obtineat. Habetur proinde resignation conditionata, et quidem ex utraque parte, cum uterque beneficium suum dimittat, ut alterum obtineat. Permutatio autem beneficiorum absque auctoritate episcopi fieri nequit; adeo ut si beneficia quae commutantur, non sint in eadem dioecesi, requiratur ut utriusque dioecesis episcopus in permutationem consentiat.

Insuper ex iure quaedam requiruntur conditions seu solemnitates, pro resignatione beneficiorum in favorem tertii, et in eorumdem permutatione. Hae autem sunt:

I. ut publicetur in ecclesia. Huc spectat Gregorii XIII. Constitution “*Humano vix iudicio* „ 5. Januar. 1583.

II. Ut ii consentire debeant quorum interest.

III. Ut fieri nequeat, nisi utriusque beneficii possessio sit pacifica; secus enim vitium litigiosi, quod vel uni insit, translationem vetat.

IV. Ut causae iustae cognitio praemitti debeat.

V. Denique si non servatis his conditionibus et absque superioris auctoritate fiat, permutatio inducit amissionem beneficii per sententiam iudicis.

Notandum porro, ex citata constitutione Gregorii XIII. trium mensium spatium dari ad hoc ut renunciatio publicetur, si ea fiat in manu episcopi; si vero fiat Romae, tum renunciationis publicatio fieri debet, intra sex menses, si beneficium situm sit circa montes, intra novem si ultra. Confer etiam Benedicti XIV. Constitutionem “*Ecclesiastica ministeria* „ 15 Iunii 1746. (Bullarii Ben. XIV. ed. cit. vol. II. pag. 28).

Constitutio tamen Gregorii XIII. pluribus in regionibus recepta non fuit aut in desuetudinem abiit, ut ex Garcia, Pirhing, Reiffenstuel, Zallinger, notat Ferrari Ios. (op. cit. n. 577. nota 3 omnino legenda); qui tamen animadvertisit, contrariam sententiam de actuali eius valore ubique vigente defendi in *Analectis Iuris Pontif. ann. 1855.* pagg. 1523 seqq. Cf. in decretalibus titulos *De renunciat.* (I. 9), *De rerum permutatione* (III. 19), et ibi DD.

SECTIO III.

De legibus ecclesiasticis quae ad beneficiorum conservationem ordinantur.

474. Quoniam ea quae hactenus dicta sunt, eo pacto ecclesiasticum beneficium attingunt, quo illud *adaequate* constituitur, sequitur ut eas expendamus leges, quibus eiusdem incolumitati prospicitur. Generalis instar fundamenti haberi debet huius sectionis, lex illa Ecclesiae: “*Ut ecclesiastica beneficia, sine diminutione conferantur*”, quae *Rubrica* est tituli XII. libri III. decretalium. Ad hoc enim ut sine diminutione conferri possint, opus est ut determinatae sint leges quibus eorum conservatio asseratur. Liquet porro multiplici modo hanc diminutionem posse contingere; quatenus nempe vel per nimiam eorum *multiplicitatem* in eadem persona, minor ab hac singulis cura adhibetur, vel quatenus unum beneficium per *unionem* cum altero suam veluti amittit propriam rationem, vel denique quatenus sive per unius in plura *divisionem*, vel per subtractionem aliquius partis, seu ut dicitur, per *dismemberationem*, huiusmodi diminutio exsistit. Hinc arbitramur, apte revocari ad leges ecclesiasticas, quae beneficiorum conservationem tueruntur, illas quae pertinent tum ad vetitam multitudinem beneficiorum, tum ad beneficiorum unionem, divisionem, ac dismemberationem. Ex quibus patet quinam in hac sectione sit ordo disserendi.

§. I. *De vetita beneficiorum multitudine.*

475. Ut in primis ratio intelligatur, qua de vetita beneficiorum multiplicitate in eadem persona, apud varios autores disseritur, animadvertendum est, apud nonnullos eam logico nexu coniungi cum illa beneficiorum partitione, qua alia sunt *compatibilia*, alia vero *incompatibilia*, prout scilicet simul haberi possunt, vel simul haberi nequeunt. Alii vero de ea loquuntur, agentes de beneficiorum unione. Cum

enim haec dividi possit in *realem* et *personalem*, unio personalis existit eo quod uni personae plura simul beneficia conferuntur. At potest etiam non minus logico nexu coniungi haec tractatio cum iis quae spectant ad beneficiorum coaservationem, atque hanc methodum sequimur.

476. Principii instar haberi debet, spectata natura beneficii ecclesiastici *proprie* et *adaequate*, multiplicatatem beneficiorum in eadem persona lege ecclesiastica vetitam esse. Duxi *proprie* et *adaequate*; beneficium enim hac ratione, est verum spirituale officium, cui adnectitur ius perpetuum recipiendi fructus ex Ecclesiae bonis. Hinc triplici ex capite oritur, unicum beneficium singulis esse conferendum: scilicet

a) *ratione congruae sustentationis*, quae supponitur singulis inesse beneficiis; ex quo sequitur nonnisi ex turpis lucri cupiditate, in ea hypothesi plura requiri:

b) *ratione spiritualis ministerii*, quod potissimum si animalium curam adnexam habeat, ut primario intelligitur, tale est, ut vel solum, omnem beneficiati curam et sollicitudinem depositat:

c) denique *ratione residentiae*, quae in beneficiis proprie dictis simul postulatur. Hoc autem vetat quominus plura habeantur.

477. Quare si aliquando haec beneficiorum multiplicitas, ecclesiastica lege permittitur, hoc dici debet fieri veluti *per accidens*: quatenus deficit vel *ex toto*, vel *saltem in sua perfectione*, aliquod ex tribus recensis elementis: quando vero impune contemnitur ipsa beneficii natura, tunc est illicita omnino ac vetita ecclesiasticis legibus. (Confer. *Extrav. Execrabilis, de Praeb. et Dign. Io. XXII, Conc. trid. Sess. XXIV. cap. 17 coll. Sess. XII. c. 4. de Ref.*)

478. Ex iis quae modo innuimus oritur

a) notio beneficiorum *compatibilium* et *incompatibilium* quatenus ut superius dictum est, ab eadem persona simul haberi possint vel nequeant;

b) ratio huiusmodi incompatibilitatis, quae multiplici ex capite oriri potest, scilicet *ratione residentiae, uniformitatis et consistentiae* sub eodem tecto, *sufficientiae* unius ad sustentationem congruam.